

Büchlerné Krämer Mária

Ez én vagyok, amint kitüntetést veszek át. Sok kitüntetést kaptam a Televíziónál. A kép 1975-ben készült. 1957 nyarán tudomásomra jutott, hogy megalakult a Magyar Televízió, és ott mindenféle filmes szakembert fölvesznek. Akkor az ő személyzeti osztályuk a rádióban volt, hónom alá kaptam a főiskolás bizonyítványomat és azt a papírt, amit a minisztériumtól kaptam [Ti. a Művelődésügyi Minisztériumból 1955-ben kapott levelet, amelyben az állt, hogy visszakerülhet a szakmába, ahonnan (vagy a Szinkron, vagy a Hunnia Filmgyárból) korábban azért rúgták ki, mert egy kolhozról szóló szovjet tudósítás szinkronizálása során akkor hangzott el az a mondat, hogy 'Sztálin elvtársról elnevezett kolhoz', amikor a képen egy marha volt látható. -- A szerk.], és bementem, megmutattam, hogy ez van, és szeretnék a televízióban elhelyezkedni. Azt mondták, hogy semmi akadálya, de vágói állás nincs, mert az egyetlen vágói státusz foglalt. De előbb-utóbb lesz több is. Addig is az agitprop osztály vezetőjének titkárnőre van szüksége, azt elvállalom-e. Azt mondtam, igen. Akkor ezt elvállaltam, meg is feleltem. A tévéhez 1958. január hatodikán kerültem, negyvenhat éve. És közben megismerkedtem a Híradó akkori főszerkesztőjével, Matuz Józsefnével, akinek elmeséltem a történetemet. Azt mondta, jó, akkor kipróbállak. Akkor az úgy volt, hogy napközben titkárnő voltam az agitprop osztályon, és este nekiálltam ezt-azt megvágni hajnalig. És akkor reggel megint folytattam a titkárnősködést. Aztán lett egy vágói státusz, és engem oda betettek. Tulajdonképpen én találtam ki, hogy kell tévéhíradót vágni, mert aki addig csinálta, nem volt igazán tudós ebben a szakmában. Felneveltem rengeteg asszisztensből vágót, ma is hatvan százalékban azok a vágók dolgoznak a Magyar Televízióban, akiket én neveltem fel. Valamikor a Szabadság tér 17-ben, ahol most a televízió van, ott tőzsde, majd valamilyen oktatási intézmény volt [A tőzsdét 1948-ban bezárták. Helyén a Lenin Intézet jött létre, majd a Technika Háza, a tudományos egyesületek székháza lett az épület. A Magyar Televízió 1955-től költözött be, az 1960-as években pedig az egész épület az övé lett. -- A szerk.]. Amikor én elkezdtem ott dolgozni, a negyedik emeleten voltak lakások, ahol tanárok laktak. Nagyon szép lakások voltak, de azt mindenki tudta, hogy ezeket lebontják. Kell a televízióknak a terület. Volt egy operatőr kolléga, aki vidékről jött fel, és nem volt lakása. Azt mondták, hogy amíg azok a lakások megvannak, addig ott lakhat. És mi Matuznéval éjszaka vágtuk a Híradót, óriási lelkesedéssel dolgoztunk, nem néztük az

órát. Egyszer csak nyílt az ajtó, megjelent az a fiatalember, aki a negyedik emeleten lakott. Egyik kezében egy darab kolbász, másik kezében egy darab kenyér, lerakta elénk, és azt mondta: ezt hoztam, egyétek meg! Úgyhogy nem kellett éhen halnunk. Ott ilyen dolgok voltak. Ebben a korszakban nem volt semmi jelentősége a zsidóságnak. Egyáltalán soha senki nem kérdezte a másiktól, hogy hova való, mit csinál. Akkortáiban az nem volt divat, hogy valaki fontosnak tartja. Nem tartottam az ünnepeket. Semmit. Nem is tudtam, hogy mi mikor van. A keresztények sem tartották az ünnepeket, mert abban a politikai érásban az nem volt divat. Legfeljebb a karácsonyt, azt igen. De egyébként, hogy milyen ünnep, mikor, hogy? senki nem figyelt oda.